

Susan Mallery

A tulipános nővérek titkai

A The New York Times sikerszerzője

*A tulipános
nővérek titkai*

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Mallery, Inc., 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A mű eredeti címe: *Secrets of the Tulip Sisters*

Harlequin MIRA

• Magyarra fordította: *Gondáné Kaul Éva*

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó, 2020

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-142-0

• *Borító:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

*Köszönetet mondok Lynn VL-nek, aki rengeteget segített, amikor kutatásokat végeztem a regényhez.
Lynn, csodálatos vagy, és nagyon sokat tanultam tőled! Köszönöm.*

1. fejezet

Kelly Murphy készségesen elfogadta a világ igazságtalanságait. Például azt, hogy a piskótában több energia található, mint a zellerben. Vagy ha fehér nadrágot vesz fel, akkor soron kívül megjön a menzesze. Vagy a kocsijába pont akkor kell tankolni, amikor siet valahová. Azt viszont nem tudta elfogadni, hogy Griffith Burnett egy évvel ezelőtt visszatért a Washington állambeli Tulpen Crossingba, és az elmúlt egy hónapban úgy döntött, hogy az ő követésével fogja tölteni a napjait.

Mindenütt ott volt. Mindenütt! Olyan volt, mint egy kártevő az élete virágoskertjében. Mint egy fojtogató kúszónövény. Egy szabadtéri esküvőt elrontó zivatar. Vagy egy barát, aki filmnézés közben elárulja a sztori végét.

– Túl sok energiát pazarolsz erre a pasira – jegyezte meg Helen Sperry, enyhén kioktató hangon.

– Nem én tehetek róla! – vágott vissza Kelly. – Nem én vagyok ott mindenütt. Nem én leskelődöm utána.

– Ha sűrűn találkozol vele, akkor úgy is kinézhet, mintha *te* leskelődnél utána.

– Erre nem is válaszolok! – jelentette ki Kelly, miközben beállt a kézműves bevásárlóközpont parkolójába.

– Nem ismerted Griffitht a középiskolában? – érdeklődött Helen. – Bár... körülbelül három évvel lehetsz fiatalabb nála. Nem valószínű, hogy vannak közös barátaitok.

– Nincsenek. Másodikos voltam, amikor ő végzős – morogta Kelly. – Nem voltak közös óráink sem.

De attól még tudta, hogy ki ő. Mindenki ismerte Griffith Burnettet. Egyike volt azoknak a félistenszerű lényeknek, akiket tökéletes külsővel, éles ésszel és remek sportképességgel áldott meg a teremtő. Ő pedig az a kicsit furcsa lány volt, akit Griffith észre sem vett... amíg össze nem törte az érzékeny, fiatal szívét.

– Szerintem csak véletlen, hogy ő is mindig ott van, ahol te – érvelt Helen. – Ne haragudj, hogy logikát próbálok benne találni, de egy kisvárosban élünk. Mi is mindig összefutunk. Naponta körülbelül ötszázszor találkozunk.

Kelly elmosolyodott.

– De mi barátok vagyunk, és *veled* szeretek találkozni.

– Térjünk vissza az előző témára. – Helen kutató pillantást vetett Kellyre. – Minden rendben, vagy van valami, amiről nem tudok?

– Semmi, csak Griffith – vágta rá Kelly. – Valószínűleg igazad van, és tényleg csak véletlen, hogy mindig belebotlok.

Ez jól hangzott, de Kelly egy pillanatig sem hitte el.

Ha valaki mással futna így mindig össze, és Griffith nem az lenne, aki... akkor azt hihetné, hogy érdeklődik iránta. Mármint olyan fiú-lány módon. Ha találkoztak, Griffith mindig beszédbe elegyedett vele. Még mosolygott is, és a pillantása hosszan időzött rajta. De teljesen kizárt, hogy bármit akarna tőle. Erre Kellynek kézzelfogható bizonyítéka volt.

Tizenhárom évvel és néhány hónappal ezelőtt, Kelly befordult az iskolafolyosó egyik sarkán, és összeütközött Griffithszel. Éppen angol-előkészítőre sietett, Griffith pedig... a jó ég tudja, mit keresett ott. Kelly könyvei szanaszét repültek, és a másodperc törtrészéig a testük mellkastól térdig szorosan összetapadt. Kelly még sosem került olyan közel egy fiúhoz, és még sosem érzett... *mindent* egy fiú testén.

Aztán Griffith hátralépett. Segített neki összeszedni a könyveit, és rákacsintott, amikor Kelly valami mentegetőzésfélét motyogott. Aztán könnyedén, sőt gyengéden megszorította a kezét, mielőtt Kelly berohant az osztályterem biztonságába.

A varázslatos másodpercek alatt, amíg az ujjaik összeértek és a pillantásuk összefonódott,

Kelly fülig beleszeretett Griffithbe.

Igaz szerelem volt, ami csak egy tiszta és tapasztalatlan szívből fakadhat. Kellyt még senki sem csókolta meg, de attól a pillanattól kezdve csak Griffithről álmodozott.

Aztán egy hét múlva elment mellette a folyosón. Griffith a barátaival álldogált, és az egyik fiú hangosan odaszólt neki, hogy szívesen „felpróbálná”. Kelly összerezgett a gusztustalan kifejezés hallatán, de sokkal jobban megrázta Griffith hanyagul odavetett megjegyzése: „Engem viszont egyáltalán nem érdekel.”

Kelly teljesen összeomlott. Sarkon fordult, és futásnak eredt. Annyira felzaklatta és vérig sértette Griffith lekicsinylő kijelentése, hogy valahogyan le kellett vezetnie a feszültségét. Aznap este összeveszett az anyjával, és olyasmiket vágtak egymás fejébe, amit inkább magukban kellett volna tartaniuk, mert az ilyen szavak örökre meg tudják változtatni az emberek életét. Kelly az eszével tudta, hogy a Griffithszel törtéteknek semmi közük ahhoz, hogy az anyja alig tizenkét órával később otthagya a családját, mégis örökre összekapcsolódott benne a két esemény.

Lerázta magáról az emlékeket, és magához vette az *Ízek, imák, szerelmek* című könyvet. A könyvklubban erről fognak beszélni, már harmadik alkalommal, és Kelly megesküdött magának, hogy mostantól soha többé nem fog Griffithre gondolni. Legalábbis a következő három órában biztosan nem.

Kiszállt a furgonból, és követte Helent a *Virágözön*be, a helyi kézművesplázába, amelynek a városvezetés reményei szerint vonzania kéne a turistákat. A termelők itt árulhatták az alkotásaikat, de antik tárgyakat, valamint ételt is lehetett venni a boltokban meg a kioszkokban. A tágas szabad terület végében volt egy színpad, egy recepció, meg néhány közösségi helyiség. Csak a turisták hiányoztak. Tavasszal a nyaralók szívesen ellátogattak Tulpen Crossingba, a tulipánfesztiválra, de ezenkívül nem sokan vetődtek ide.

Kelly szívesen lerázta volna magáról ezt a gondot, mondván, hogy semmi köze hozzá, de a turizmusfejlesztési bizottság tagjaként ő is érdekelt volt abban, hogy mindenki elégedett legyen.

Kedd volt, kora este, és a *Virágözön* már bezárt. A homályos folyosón haladtak a közösségi helyiségek felé, és a lépteik tompán dobogtak a kopott linóleumon. Kellyé jobban, mint Helené, mert Helen egy csinos balerinacipőt viselt, míg Kelly nem váltotta át a munkabakancsát. Sem a farmerjét. Sem a kissé koszos pólóját.

Majd egyszer, ígérte magának. Egy nap majd foglalkozik a ruhákkal, vesz egy push-up melltartót, és ha nem is dögös, de legalább egy kicsit nőiesebb lesz. Helent fogja a példaképének tartani.

A barátnője magas volt, a haja hosszú és éjfekete, a szeme pedig igézően kék. Ingerlő idomai miatt mindig szexi volt, akármit is viselt. Helen mindig aggódott a néhány pluszkilója miatt, de Kelly nem értette, miért. Helen dús testű volt, míg Kelly... unalmas. Barna szem, lófarokba fogott barna haj. Sehol egy nőies idom, sehol egy feltűnő vonás. Ezt nevezik átlagosnak.

Talán megpróbálhatna hasonlítani Helenre, de kinek van rá ideje? Néhány havonta megfogadta, hogy kezd valamit a külsejével, például kifesti a szempilláját, de aztán gyorsan elvetette az ötletet, és meg is feledkezett róla. Egészen a következő alkalomig.

Most is itt trappolt a folyosón a bakancsában, ami talán még sáros is volt. De legalább a könyvklub jó lesz. Mindig jókat szoktak beszélgetni és borozgatni.

– Megint elolvastad? – kérdezte Helen, és feltartotta a kezében lévő könyvet. – Én nem. Úgy gondoltam, kétszer elég volt.

– Én igen. – Kelly el sem tudta képzelni, hogy ne olvassa el a regényt, amit meg fognak beszélni. Még jegyzeteket is készített.

Mindig betartotta a szabályokat. Milyen nyomasztó! Néha meg kéne szegnie egy szabályt, és kitörni a korlátai közül. Talán ideje lenne megújítani a szempillafestés fogalmát.

Beléptek a közösségi helyiségbe, és üdvözölték a barátaikat. Paula, a csinos háromgyerekes anyuka, már ki is nyitotta a magával hozott borosüvegeket. Valaki kikészítette a süteményeket, muffinokat. Kelly szemügyre vette a falra függesztett beosztást. Jövő hónapban ő lesz a borfelelős, és Eleanor Roosevelttel memoárját fogják megbeszélni.

Az egyik tálcáról elvett egy muffint, és miközben megette, a többiek is megérkeztek. Az ötvenes éveiben járó Sally patchwork ágytakarókat készített, és neki volt a legnagyobb üzlete a plázában. Most egy hangos bejelentéssel hívta fel magára a figyelmet:

– Hölgyeim, van egy új tagunk. És képzeljétek... egy férfi!

Kelly a kezében lévő muffinpapírra szegezte a pillantását. Az előbb még arra készült, hogy még egyet megeszik, de most inkább a hátsó kijáráthoz akart rohanni. Vagy megbökní Helen karját, és gúnyosan megjegyezni, hogy „Na? Nem megmondtam?”. Mert oda se kellett néznie, anélkül is tudta, hogy kit fog megpillantani Sally mellett. Griffith visszajött, mint a Terminátor, és Kelly nem tehetett ellene semmit.

* * *

Griffith Burnett megszokta, hogy a figyelem középpontjában áll, akár egy szimpóziumon, ahol a kisházak építésének Afrika legszegényebb régióira gyakorolt hatását tárgyalják meg, vagy az európai és amerikai hajléktalanok helyzetéről tartott konferencián, vagy egy gyermekjóléti alapítvány adománygyűjtő estélyén, ahol ő az egyik felszólaló. Sosem zavarta a nézőközönség, legalábbis eddig nem. Most mégis egy kicsit zavarban volt, amikor egy tucat nővel került egy helyiségbe, akik mind őt figyelték.

Nem, helyesbített magában, miközben végignézett az arcokon. Egyvalaki feléje se fordult.

– Lányok, ő Griffith Burnett, akit bizonyára mind ismertek. Ővé az a kisházakat gyártó cég, amit biztosan láttatok már az autópálya mellett. A városunkban nőtt fel. A szülei, Mark és Melinda, fél éve Új-Mexikóba költöztek. Griffith szeretne csatlakozni a könyvklubunkhoz.

Griffith várta a csodálkozó „miért”-eket, de a nők csak mosolyogtak és bólogattak. Kivéve Kellyt, aki a kezében tartott muffinpapírra meredt.

– Hadd mutassalak be a lányoknak.

Sally beljebb vezette Griffitht a helyiségbe, és átvette a háziasszony szerepét.

Körbevezette a férfit, és olyan gyorsan hadarta a neveket, hogy Griffith nem tudta megjegyezni őket. Egy háromgyerekes anyával kezdte, és azzal a nővel fejezte be, aki miatt ő idejött.

– Ő pedig Kelly Murphy. – Sally elgondolkodva ráncolta a homlokát. – Úgy rémlik, hogy ti egy középiskolába jártatok, nem? Vagy Kelly korban közelebb áll az öcsédhez? Nem tudlak titeket pontosan számontartani. És Helen Sperry? Egyidősek vagytok, nem?

– Én egy évvel idősebb vagyok – válaszolta Helen, és kezét nyújtott neki. – Szia. Azt hiszem, együtt jártunk társadalomtudományra.

– Igen, én is úgy emlékszem. – Griffith megvárta, amíg Kelly kénytelen ránézni. – Szia, Kelly.

– Griffith.

Az üdvözlés kurtára, sőt elég udvariatlanra sikeredett, és Kelly pillantása sem volt kifejezetten barátságos.

Jól nézett ki. Néhány férfit talán elriasztana a rafinált körítés hiánya, de ő éppen ezt szerette benne. Az egyenességet, a keresetlenséget. Nem alakoskodik, azt mutatja, ami van. Kelly okos és elszánt, nem fogja megkönnyíteni a dolgát. Griffith szerette a kihívásokat, ezért ezt egyáltalán nem bánta.

– Miért vagy itt? – szegezte neki a kérdést Kelly.

Sally feszengeni kezdett mellettük.

– Kelly, drágám, mi a baj? Griffith csatlakozni szeretne a könyvklubunkhoz.

– És elolvasni az Ízek, imák, szerelmeket? Ezt nehezen tudom elhinni.

– Az olvasási készségeimet vagy a téma iránti érdeklődésemet kérdőjelezed meg?

Kelly halvány mosolyra húzta a száját, ami inkább gúnyos volt, mint vidám. Nem baj, Griffith akkor is örült, hogy mosolyogni látja.

– Egy nő útja az érzelmi és szellemi beteljesedés felé... Nem hiszem, hogy élvezed az ilyen témákat – közölte Kelly bosszús arccal.

– Olyan jól ismersz, hogy ezt el tudod dönteni?

Már mindenki őket nézte és hallgatta. Griffith közelebb lépett Kellyhez. Olyan közel, hogy Kelly kénytelen volt felemelni a fejét, ha a szemébe akart nézni.

– Engem érdekel egy nő belső utazása. Élvezem, ha kiderül, hogy más, mint amilyennek gondoltam. Szeretem a felfedezés izgalmát.

Valaki halkán felsóhajtott, de nem Kelly volt az. Ő csak összehúzta a szemét.

– Jövő hónapban Eleanor Rooseveltné önéletrajzát fogjuk megbeszélni.

– Nahát, micsoda szerencse! Mindig nagy rajongója voltam.

Hazudsz.

Kelly nem mondta ki hangosan, de látszott rajta, hogy ezt gondolja. Griffith vigyorogva figyelte, ahogy az indulataival küszködik. Bizonyára legszívesebben az arcába vágna egy süteménnyel tele tálcát, aztán sarkon fordulna, és elsietne. Vagy nem. Lehet, hogy inkább visszafogná magát. Szerette volna minden lehetséges módon próbára tenni Kelly önuralmát.

De nem ma este. Ma csak a következő lépést teszi meg, a terve szerint. Akart valakit az életében. Úgy döntött, hogy csak egy állandó párkapcsolat hozhat számára boldogságot, és remélte, hogy Kellyvel kölcsönös egyetértésre tudnak jutni ebben.

– Nem gondolod, hogy a szerző túl sokáig elemezte a válását? – kérdezte Kelly. – Nem kellett volna azonnal rátérnie az utazásra?

Griffith sejtette, hogy lesz valami próbatétel, de nehezebbre számított.

– Nem elemzi túl a válását. Igazából nem nagyon részletezi, hogy mi volt a gond. Csak érzékelteti, hogy fájdalmas volt.

Ezt ő is meg tudta érteni. A kudarc sosem kellemes, de egy ilyen alapvető dolgot elszúrni mindennél rosszabb.

– És a thaiföldi rész? – firtatta Kelly.

– Indonéziára gondolsz?

Kelly nagyvonalúan fogadta a vereséget, és nem tett semmilyen gúnyos megjegyzést. Sőt váratlanul rámosolygott, és a mosolyától Griffithben valami meglódult, mintha beindított volna egy négykerék-meghajtásos terepjárót. Kelly kezét nyújtott neki.

– Isten hozott a könyvklubban.

– Köszönöm.

– Most pedig bocsáss meg, de szükségem van egy pohár borra.

– Nagyon kedves volt – jegyezte meg Helen, miközben hazafelé tartottak a *Virágözön*ből.

Kellynek nem kellett megkérdeznie, kiről beszél. Ma élte át élete leghosszabb három óráját egy helyiségben Griffithszel. Hallgatta, ahogy elemzi a könyvet, tréfálkozik, és minden nőt elbűvöl a szellemességével. Kivéve persze őt. De ő volt az egyetlen, akinek át kellett élnie Griffith elutasítását, ezért különleges helyzetben van.

– Hihetetlenül kedves – motyogta Kelly.

– Most gúnyolódsz?

– Nem tehetek róla. Nem tartod egy kicsit furcsának, hogy csatlakozni akar a könyvklubhoz? Van egy krimiklub La Connerben. Miért nem oda akar járni?

– Mert idevalósi, mint mi.

Griffith egyáltalán nem olyan, „mint mi”, gondolta Kelly.

– Egy kicsit sem furcsállod a mai felbukkanását?

Helen elgondolkodott.

– Beismerem, hogy elég váratlan. De nem rossz.

– Neked nem.

Helen Kelly felé fordult.

– Ugyan már! Griffith nagyon jóképű. Ismerd be, hogy nem esik nehezedre, ha nézheted.

Tényleg nem, de ezt nem fogja senkinek sem az orrára kötni. Griffith mindig az a pasi volt, aki magára vonja a környék összes nőnemű lényének az érdeklődését. Nem csoda, hiszen magas, napszitta világosbarna hajú és barna szemű. Mégsem a részletek tették vonzó férfivá, hanem az

összkép.

- Én akkor is jobban örülnék, ha a krimiklubba járna. Ott férfiak vannak. Jobban érezné magát.
- Talán el kéne ezt mondanod neki.

Kelly hallotta a barátnője hangján, hogy jól szórakozik rajta, és felsóhajtott.

- Élvezed, mi?

– Egy kicsit. – Helen megcsóválta a fejét. – Tényleg ennyire zavar, hogy egy olyan férfi érdeklődik irántad, mint Griffith? Svannel már hat hónapja szakítottatok. Ideje továbblépni. Griffith remek alany lenne a továbblépésre.

- Mondja ezt a nő, aki hat éve elvált, és azóta nem jár senkivel.

– A barátságunk mottója maradjon továbbra is az, hogy „tedd, amit mondok, és ne azt, amit én teszek”. Nem hiszem el, hogy nem tartod hízelgőnek a figyelmét. Az nem lehet.

- Miért? Mert bámul engem? Nem tudom, mit akar, de szerintem nem azt, amire gondolsz.
- Ezt miért mondd?

Kelly befordult a sarkon, és a barátnője háza felé hajtott.

- Pontosan tudom, hol van a helyem a világban.

- És hol?

Kelly végigmutatott magán.

- Legjobb esetben is csak átlagos vagyok. Nem szép, nem csinos, nem csúnya. Csak hétköznapi.

Ha Griffith egy szebb Murphy lányt keres, akkor Olivíát kéne megkönyékeznie. Kelly már ezer éve nem látta a hűgát, de le merete volna fogadni, hogy Olivia még mindig gyönyörű, és most is márkás ruhákat visel. Nem olyan nadrágot, amit egy mezőgazdasági felszereléseket árusító webshop akcióján vett.

– Ez amolyan családi hagyomány – folytatta Kelly. – Én az apámra ütöttem. Mi józanok és reálisak vagyunk. Szorgalmas, hétköznapi emberek. Az anyám meg a húgom pedig...

- Egzotikus tulipánok az életed kertjében? – kérdezte Helen gunyorosan.

- Én nem ezt a hasonlatot akartam használni, de igen. Valahogy így van.

– Nagyon leértékeled magad – figyelmeztette Helen. – És ami még rosszabb: csúnya dolgokat mondasz a barátnőről, és ennek nem örülök. Egyáltalán nem vagy hétköznapi. Imádni való, szórakoztató és szorgalmas vagy.

- Kész csoda, hogy nem akarsz azonnal szexelni velem, itt és most.

– Hagyd abba! – szólt rá Helen. – Komolyan mondom, Kelly: nagyszerű ember vagy. Griffithnek végre megjött az esze, hogy észrevett téged. Eddig nem tudom, hol tartotta. Talán a nadrágjában.

- Azt hittem, kedveled.

- Kedvelem is. Csak a hatás kedvéért használtam ezt a kifejezést. Hogy tetszik?

- Nagyon vagány.

– Köszönöm. – Helen Kelly felé fordult. – Komolyan beszélek. Tudom, hogy túl vagy már Svenen. Adj egy esélyt ennek a remek pasinak.

- Nem tudjuk, hogy remek-e.

- Hallottam hírét.

Kelly is. Nem is Griffith volt a probléma. Nem csak ő. És nem arról volt szó, hogy még nem hevert ki egy hosszú kapcsolatot. Váratlanul érte, amikor Sven bejelentette, hogy szakítani akar, de igazából nem hiányzott neki. Nem borította ki a kapcsolatuk felbomlása. Ez szomorú, mert öt év után az embernek legalább egy kicsit gyászolnia kéne. Mit jelent, hogy szinte rezzenéstelenül folytatta az életét? Egyáltalán nem kötődött Svenhez érzelmileg? És ha nem, akkor ennek mi lehet az oka? Nem Sven volt az igazi, vagy ő ennyire érzéketlen?

Erre a kérdésre igazából nem kívánt válaszolni. A szakítás során Sven panaszkodott, hogy Kelly sosem volt szerelmes belé. Igazat mondott, bár elég lehangoló, hogy erről a férfinak kellett felvilágosítania.

- Mi a legrosszabb, ami történhet? – kérdezte Helen.

- Ha lefeküdnék Griffithszel?

A lista hosszú volt, és Kelly nem is tudta, hol kezdje.

– Húha... Én csak arra akartam rákérdezni, hogy ha *beszélgetnél* Griffithszel. Érdekesnek találom, hogy rögtön ágyba bújnál vele... mármint képletesen szólva.

– Kérlek, ne csináld ezt.

– Már késő. Tudat alatt mindent elárultál.

– Nem igaz. És nem volt semmilyen „tudat alatt”, csak hangosan kimondtam valamit.

Kelly Helen felhajtójára kanyarodott.

– Megpróbálok elterelni a figyelmemet a tényekkel – közölte a barátnője vigyorogva. – De én látom, hogy milyen vagy.

– Meg sem merem kérdezni, milyennek látsz.

– Pedig nem titok. – Helen lehalkította a hangját. – Egy szexuálisan kiéhezett egyedülálló nő vagy, aki nagyon szeretne kezdeni valamit Griffithszel, csak nincs hozzá bátorsága.

A vicces szavak közel jártak az igazsághoz. A „szexuálisan kiéhezett” részt kivéve. A szexet élvezte, még ha nem is tartotta olyan eget-földet rengető élménynek, amilyennek a média beállítja. Ugyanakkor Griffitht valóban érdekesnek, vonzónak, és...

– Griffith bosszantó.

– Hazudsz.

– De *tud* bosszantó lenni.

– Ez már jobb.

– Azt akarom, hogy békén hagyjon.

Helen felsóhajtott.

– Kénytelen vagyok önmagamot ismételni, de már megint hazudsz.

– *Te* is bosszantó vagy – mordult fel Kelly.

– Ez igaz. De akkor is valld be, hogy érdekel Griffith, sőt izgalmasnak tartod. Nem csoda, mert nagyon szexi pasi. Nem tudod, miért kezdett hirtelen érdeklődni irántad, de egyáltalán nincs ellenedre a figyelme.

– Az van ellenemre, hogy ennyire átlátszó vagyok.

Helen megölelte Kellyt, kinyitotta a furgon ajtaját, és leugrott a földre.

– Csak nekem, drágám. Csak nekem. A tanácsom egyszerű. Mondj igent.

– Még nem is kérdezett tőlem semmit. Eddig csak folyamatosan bámul, és mindig ott van, ahol én.

– Akkor derítsd ki, miért. És mostantól tarts óvszert a táskádban. A biztonság kedvéért.

Helen intett Kellynek, és bement a házába. Kelly megvárta, amíg a nappaliban felgyulladnak a lámpák, aztán kitolatott a felhajtóról, és folytatta az útját hazafelé.

Kelly nem akarta megfogadni az óvszerrel kapcsolatos tanácsot, de nem tartotta rossz ötletnek, hogy beszéljen Griffithszel. Talán ki tudja deríteni, miben sántikál. Mert akármilyen jó is lenne, ha tényleg érdeklődne iránta, sejtette, hogy nem lehet ilyen szerencséje. Ráadásul Griffith Burnettről van szó. Még ha meg is kapná, fogalma sem lenne, mihez kezdjen vele. Szomorú, de ez az igazság.

2. fejezet

A legtöbb ember azt hiszi, hogy egy kereken guruló és egy kerék nélküli kisház között a méret dönti el a különbséget. De Griffith Burnett tudta, hogy ez nem így van. A súly a lényeg. Ha valaki közlekedni akar a tizennyolc négyzetméteres kisházával, akkor nem terhelheti agyon. El kell feledkeznie a gránit konyhapultról, a nehéz fapadlóról, és nem lehetnek vasból készült korlátok az emeleti részen. De ha a tizennyolc négyzetméteres otthona egy helyben marad, akkor Griffith el tudta látni a legszebb burkolatokkal és kiegészítőkkel. És egy kisház méretei ilyen szempontból kedvezőek, ezért viszonylag jó áron első osztályú anyagot lehet hozzá venni.

Griffith a házépítő üzemének a középű helyiségében állt. Kicsit túlzó elnevezésnek találta az üzemet, hiszen gyakorlatilag két raktárról volt szó, amelyeket egy fedett folyosó kötött össze. De akkor is az övé volt, és házakat gyártott benne.

A nagyobbik épületben éppen hat házon dolgoztak. Kettőt San Franciscóba fognak szállítani, egyet pedig az oregoni Portlandbe. A másik kettő egy családi birtokra kerül majd Washington állam keleti részében. A megrendelő, egy kicsit ingerült középkorú nő elárulta neki, miért veszi meg őket. „A fiam nem hajlandóak elköltözni otthonról, és én már nem bírom tovább kerülgetni őket. Beletörődtem, hogy maradnak, de nem akarom folyton látni őket, és a hatalmas rendetlenségre sem vagyok kíváncsi, amit maguk körül csinálnak.”

Az utolsó darab egy elegáns vendégház lesz egy texasi turistaparadicsomban.

Ezek a termékek hozták a pénzt a *GB Kisházak* konyhájára. Akár harmincezer, akár százharmincezer dollárt akart költeni a megrendelő, Griffith megépítette neki az otthonát, maximális mértékben szem előtt tartva a kívánságait. Az igényei szerint egyszintes, kétszintes, tetőteres vagy tetőteraszos házat készített, és méregdrága kiegészítőket vagy bontásból szerzett olcsó anyagokat használt fel hozzá. Ahogy a vevő kéri. Minden a súlyról szólt, meg arról, hogy a leendő tulajdonos mennyit hajlandó fizetni a házáért.

Már több évre előre megvoltak a megrendeléseik, és a várólista egyre bővült. Nemrég két újabb teljes állású alkalmazottat vett fel, így tízre nőtt a számuk.

Egy pénzügyi szakértő biztosan azt tanácsolná, hogy a másik raktárépületet is a fizető megrendelések teljesítésére használja, de ő nem így gondolta. A másik, kisebb területen zajlott az igazi munka.

A kisebb raktárban kísérletezett, játszadozott és álmodott. Azzal a munkával egyetlen centet sem fog keresni, de a nap végén mégis azzal foglalkozhat, amit hasznosnak és jónak tart. Így sokkal jobban alszik éjszakánként.

Bement a pihenőhelyiségbe, hogy töltsön magának egy kávé, és az öccsét az egyik asztalnál ülve találta. Ryan hátradólt a széken, a lábát egy másik székre tette, és lehunyta szemmel hallgatott valamit a fülhallgatóján.

Griffith legszívesebben kirúgta volna a széket a lába alól. Talán azzal felhívna magára a figyelmét, bár nem biztos.

Ryan rendkívül motiválatlan volt. Csak azért jött vissza Tulpen Crossingba, mert nem volt máshová mennie. Amikor megsérült a válla, a Red Sox kirúgta. Ryan két éven át inkább a baseballra koncentrált, mint a főiskolai tanulmányaira, előtte pedig négy évig játszott az ifjúsági ligában, így nem számított képzett munkaerőnek. De munkára volt szüksége, és Griffith bevette a házépítő csapatába. Hátha... De már kezdte megbánni ezt a döntését.

Megbökte az öccse karját. Ryan kinyitotta a szemét, és rámosolygott.

- Szia, tesó!
- Szia. A szünetnek fél órája vége.
- Tessék?

Ryan körülnézett, és olyan arcot vágott, mintha csodálkozna, hogy már mindenki dolgozik.

- Jaj, ne haragudj. A meccset hallgattam. Nagyon elmerültem.

Griffith el tudta képzelni a pihenőhelyiségben lezajlott párbeszédet. Az egyik munkása szólt neki, hogy vége a szünetnek. Ryan azt válaszolta, hogy mindjárt megy. Ha a huszonöt éves srác valaki más lenne, azonnal szóltak volna a csoportvezetőnek. De Ryan a főnök öccse, és senki sem tudja, hogy rá milyen szabályok érvényesek – még Griffith sem.

Eszébe jutottak a szülei, akik mindig a lelkére kötötték, hogy vigyázzon a kisöccsére, még akkor is, ha ezt nyűgnek találta. Griffith nagy levegőt vett, és megfogadta, hogy majd máskor foglalkozik Ryannel.

– Menj vissza dolgozni! – szólt rá szigorúan. – Most.

– Oké, persze.

Az öccse felállt, és az ajtó felé ballagott.

Griffith utánanézett, és arra gondolt, hogy nem kéne bosszankodnia. Ryan nem szokott sietni, csak a baseballpályán mozgott úgy, mint a villám. Az életben sosem tartotta fontosnak a sebességet.

* * *

– Jaj, ez gyönyörű! Nagyon tetszik!

Olivia Murphy élvezettel hallgatta az ügyfele dicséreteit. Jenny egy hatvanas éveiben járó friss özvegy volt, akinek el kellett adnia a családi házát, hogy finanszírozni tudja az élete hátralévő részét. Életbe vágóan fontos volt számára, hogy minél több pénzt nyerjen az üzleten.

A földszintes, három hálószobás, két fürdőszobás ház nem számított különlegességnek a piacon. Phoenix régebbi negyedében több száz hasonló házat lehetett találni. Az eladását tovább nehezítette, hogy nem volt felújítva, ráadásul júniusban leáll az ingatlanpiac, mert a 37 fokos hőségben senki sem nézeget szívesen házakat. Télen sokkal nagyobb a pezsgés.

De Jenny nem várhatott télig, ezért a házát abból a minimális keretből kellett feldobni, ami a rendelkezésére állt. Olivia órákon át böngészte a Pinterestet ötletekre vadászva, szorgosan járta a leértékelt termékeket árusító boltokat, és sok kiegészítőt elkunyerált vagy kölcsönkért. Kevesebb mint ötszáz dollárból sikerült az öreg, átlagos házból egy bájos, barátságos, tengerparti nyaraló stílusú otthont varázsolnia.

– El sem tudom hinni, hogy ez ugyanaz a ház! – lelkesedett Jenny. – Csodákat műveltek vele.

– Tudom – válaszolta Marilee Quedenfeld szerénynek tűnő hangon, amely azonban némi öntelt mellézköngét sem nélkülözött. – Csodálatos, ugye? Mihelyt belép az ajtón, szinte érzi az óceán hűvös leheletét.

Olivia igyekezett megőrizni a mosolyt az arcán. Nem látta értelmét annak, hogy megjegyzést tegyen. Négy éve dolgozott Marileevel, és ez idő alatt megtanulta, hogy a dicséretet mindig ő zsebeli be, a panaszt pedig mindig másnak kell kezelnie.

– Maga egy zseni! – jelentette ki Jenny. – Mindenki mondta, hogy maga a legjobb, de erre nem számítottam. Köszönöm!

– Nagyon szívesen. – Marilee átkarolta az ügyfele vállát. – Tudom, min ment keresztül, és ez a legkevesebb, amit tehetek magáért.

Olivia tudta, hogy Jenny elhiszi Marilee minden szavát, pedig ő közben valami olyasmire gondolhat, hogy *istenem, miért nem törődik magával jobban ez az asszony?*

Feltűnő volt a köztük lévő ellentét. Jenny alacsony volt, és előnytelen külsejű, ráadásul látszott rajta, hogy megadta magát az öregségnek. Marilee ezzel szemben egy Akris Punto márkájú, nagy pöttyös ruhát viselt, és egy Valentino körömcipő virított a lábán. Vállig érő sötétszőke haja rafináltan volt levágva, és a sminkje kihangsúlyozta nagy szemét és finom bőrét. Közel járt az ötvenhez, de harmincöt évesnek nézett ki, és időnként megpróbálta még fiatalabbnak kiadni magát.

– Menjünk, és nézzük meg a ház többi részét – javasolta Marilee. – Minden nagyon fog tetszeni, amit csináltam.

– Tudom.

Olivia a konyhában maradt. Ott biztonságosabb volt, mert így nem szalad ki a száján valami, amit csak a dizájnerek tudhat. Jólesne a pillanatnyi elégtétel, de később megfizetne érte.

Olivia a főiskola után csatlakozott Marilee sikeres ingatlanos cégéhez. Titkárnőként kezdte, de felküzdötte magát a ranglétrán, és most ő volt minden eladó ingatlanjuk előkészítésének a felelőse. Ő tervezte meg és végezte el a felkészítésüket, hogy minél több vevőnek elnyerjék a tetszését, és jobb áron keljenek el. Ez nem jelentett főállású elfoglaltságot, ezért megpróbált eladással is foglalkozni, de hamar rájött, hogy ez a munka nem illik a természetéhez. Egyébként Marileeéhez sem, de ő jobban meg tudta játszani magát.

A titkárnői teendőin kívül sok szabad ideje maradt, és beiratkozott egy dizájnertanfolyamra. Hamar kiderült, hogy remek érzéke van hozzá. Úgy vélte, hogy többre képes, mint kevés pénzből összeállítani egy ruhatárat, vagy egy lepukkadt házat érdekessé és izgalmassá varázsolni. Egyelőre önköltségi áron nyújtotta az ingatlanfelkészítési szolgáltatásait, de eljátszott a gondolattal, hogy saját vállalkozást indít. A szükséges megtakarítása is megvolt hozzá. Eddig ez a ház volt a legjelentősebb projektje. Igaz, hogy a munka nem a saját nevében futott, de rengeteg előtte-utána fényképet készített a portfóliója számára.

Jenny és Marilee visszament az irodába. Olivia hátramaradt, hogy bezárjon, és még egyszer körülnézzon a házban.

– Az asszisztense nagyon csinos lány – hallotta Jenny megjegyzését, miközben Marilee Mercedeséhez lépkedtek. – Milyen kár, hogy nem vagyunk már fiatalok!

Olivia összeresztette. Marilee biztosan nem örül annak, hogy Jenny egy korosztályba sorolta kettejüket, és az sem tetszik neki, hogy Olivíát megdicsérte. De ezért majd később jön a megtorlás.

Megnézte, hogy a hátsó ajtó be van-e zárva, és megcsodálta a két napozószéket, melyeket egy garázsvásáron talált, és darabjáért tíz dollárt fizetett. A köztük lévő kék asztalkára egy régi befőttesüveget tett, amit kagylóhéjakkal és homokkal töltött meg. Az egyszerű kiegészítők tengerparti hangulatot varázoltak az elhanyagolt medence köré.

A nappaliban fehér huzattal vont be Jenny besüppedt heverőjét, és szürke, kék és türkiz díspárnákat dobott rá. Egy bézs színű szőnyeggel eltakarta a nyolcvanas években készült padló nagy részét.

A nagy hálószobában szürke-fehér csíkos lepedőből varrt huzattal borította be az ágy fejtámláját. Új terítőt tett az ágyra, és átrendezte a bútorokat. Aztán néhány kiegészítővel tovább hangsúlyozta a tengerparti témát: egy tengericsillag, egy világítótorony formájú falóra, és egy érdekes formájú uszadék fa került a helyiségbe.

A nagy fürdőszoba maga volt a meglepetés. A feltekert törölközők és a fürdőszóval teli szép tárolóedények elterelték a figyelmet az ódivatú csempéről. A fehér tisztasági festés friss érzetet keltett. Talált egy szép selyemvirágcsokrot, és egy homokozóvödörbe állította. Ezzel a hóbertos megoldással elvonta a tekintetet a csúf kádról.

Olivia telefonja halkán pittyent egyet. Megnézte, és látta, hogy Logantól kapott üzenetet. Hétvégén találkoztak, és a pasi azóta próbál összejönni vele. De Olivíának most nem volt kedve hozzá. Igaz, hogy Kathy barátja, és jó szórakozás lenne ellopni tőle, de most valamiért még ez sem vonzotta.

Végignézte a többi üzenetét, és megtalálta azt, ami valóban érdekelte.

Haza kéne látogatnod. Lóghatnánk együtt. Hiányzol, bébi.

Minden nőnek megvan a gyengéje. Egyeseknek a sütemény, másoknak a cipők, neki pedig Ryan Burnett.

Egyszerűen megőriztette a férfi. Tudta is, hogy miért. Azért, mert sosem volt esélyük összejönni. Kegyetlen módon kitepték a karjából, mielőtt a legnépszerűbb álompár lehetett volna belőlük a középiskolában. Később pedig, a főiskolán, Ryant jobban érdekelte a baseball, mint ő. És ezért egyszer még meg fog fizetni.

El akarta felejtetni, de nem tudta. Ő volt az örök „mi lett volna, ha” az életében. Amikor vele

volt, végre úgy érezte, hogy tartozik valahová. Szüksége volt erre az érzésre – szüksége volt Ryanre. Amióta Ryan három hónappal ezelőtt visszaköltözött Tulpen Crossingba, egyfolytában arra kéri, hogy látogasson haza. Ami nevetséges! A háta közepére kívánja azt a helyet. De ha Ryan is ott van...

Olivia visszadobta a telefont a táskájába, és kilépett a házból. A kulcsot a páncélkazettába tette, még egyszer ellenőrizte a bejárati ajtót, majd az irodába hajtott. Amikor odaért, Jenny éppen azt a marketingkampányt dicsérte, amit Olivia talált ki.

– Nem tudom, hogyan csinálják – csóválta a fejét Jenny. – Marilee, maga bámulatos! – Az asszony Oliviahhoz fordult. – Biztosan nagyon sokat tanul a főnökétől.

– Igen. Minden nap. – Olivia Marileehez fordult. – A ház készen áll a meghirdetésre. Elintézzem?

– Igen, kérek.

Olivia visszavonult az apró, ablaktalan irodájába. Feltöltötte az internetre a gondosan előkészített információkat a házról. Ellenőrizte a többi hirdetésüket is, de ez nem tartott sokáig. Az eladó házak száma szeptemberben majd újra megugrik, de addig uborkaszezon van az ingatlanpiacon.

Egy órával később Marilee megcsörgette Oliviat, hogy jöjjön az irodájába. Olivia lesimította az ujjatlan ruháját, majd végigment a szőnyeggel borított folyosón. Marilee a hatalmas sarokirodájában lévő bőrkanapén ült.

– Ez a nő olyan fárasztó! Azt hittem, sosem fog elmenni! De legalább tetszett neki az előkészítés, bár meg kell mondanom, hogy én egy kicsit csalódott vagyok. – Marilee fintorogni próbált, amennyire a botox engedte. – Most komolyan, Olivia... Tengericsillag és homokozóvödör? Ennél többre nem voltál képes?

Olivia érezte, hogy elvörösödik.

– Ötszáz dolláros költségvetésem volt. Nem maradt sok választásom. Szerintem az egyéni stílus tetszik majd a vevőknek.

– Majd meglátjuk. Legalább Jenny örült neki, bár ez nem nagy dicsőség. – Marilee hátradőlt, és lehunyta a szemét. – Milyen meleg van odakint? Harminchét fok?

– Közel hozzá.

– Alig várom, hogy elszabaduljak innen. Roger háza csodás lesz Coloradóban. A kilátás valami fantasztikus. El kéne menned valahová két hétre, Olivia. Nyáron nem megy az üzlet, és akkor nem kéne lecsökkentenem a munkaidődet.

Ez a nem túl gyengéd célzás gyakorta elhangzott Marilee szájából. Sűrűn fenyegette fizetéscsökkenéssel vagy kirúgással az alkalmazottait. Hatalmat adott neki, hogy ő a város legsikeresebb ingatlanközvetítője, és ezzel vissza is élt.

Amikor a céghez jött, Olivianak nem kellett elviselnie Marilee kicsinyességét és szeszélyességét, de ez mostanában megváltozott. Elkerülhetetlen volt a változás. Talán azért történt, mert Roger titokban megbámulta Olivia lábát. Marilee hiába igyekszik lassítani az idő múlását, néhány év múlva akkor is ötvenéves lesz. Akármi is történt, Olivia már nem volt Marilee kedvence. Olyan lett, mint a többiek.

Olivia szívét ismerős fájdalom szorította össze. Tizenkét éves korában kezdődött ez az érzés, amikor az anyja egyszerűen elment. Olivia teljesen összetört. Nagyon közel álltak egymáshoz. Ők ketten mindig összetartottak. Kelly volt apa kedvence, ő pedig az anyjáié. Így mindenkinek jutott egy szerető szülő, ahogy annak lennie kell. De aztán az anyja elment, és Olivia magára maradt.

Azóta semmi sincs rendjén. Voltak időszakok, amikor biztonságban érezte magát, mintha tartozna valakihez, de ezek csak rövid pillanatok voltak. Kivéve, ha Ryannel volt. Akkor tudta, hogy minden rendben lesz vele. Ryan mellett hinni tudott magában és a jövőben.

A telefonján lévő üzenetekre gondolt. Az értelmetlen bulikra, ahol elüthetné az idejét, a barátnőkre, akikkel együtt lóghatna. Akárcsak Marilee, ők is inkább ellenségek voltak, mint barátok. Mi tartja őt itt? Kathy fiúja? A karrierje, ami nem halad sehová? Fogalma sem volt, mit akar, ezért nem is fog elérni semmit. Időre volt szüksége, hogy gondolkodjon, és talán... Talán akkor van esélye arra, hogy az élete jobbra forduljon.

Nem tud visszamenni a múltba, amikor tizenkét éves volt, de elfogadhatja Ryan meghívását, és visszatérhet Tulpen Crossingba. Akkor Marileenek lesz min aggódnia, ő pedig ezt élvezni fogja. Ráadásul végre megszerezheti a férfit, akire vágyik. Mert Ryannel minden jobb.

– Tudod mit, anya? Igazad van. Tényleg el kell utaznom egy időre.

Marilee arca megfeszült.

– Már mondtam, hogy ne nevezz így! Főleg ne az irodában. Nem vagyok olyan öreg, hogy akkora lányom legyen, mint te.

– Még jó, hogy Kelly nem nálad dolgozik. Mert ő még nálam is idősebb.

– Nem érdekel a csipkelődésed.

– Elnézést. Akkor most mennem kell. Be kell pakolnom, és le kell zárnom a lakásomat.

– Tényleg elutazol valahová?

– Igen. Haza. Hazamegyek a nyárra.

Marilee kihúzta magát ültében.

– Haza? Abba az isten háta mögötti porfészekbe? Megőrültél?

– Nem. Szerintem jó lesz. Már ezer éve nem látogattam haza. Majd megírom, mikor indulok. És Kathynek átadok minden információt a meghirdetett ingatlanjainkról.

– Nem hagyatsz csak így itt! Kötelességeid vannak.

– Jól elboldogulsz majd, anya. Mint mindig. – Olivia elmosolyodott. – Így legalább nem kell lecsökkentened a munkaidőmet meg a béremet.

Az öt órai munkakezdés nem puhányoknak való, de volt néhány dolog, ami enyhítette a borzalmat. Például a frissen sült fahéjas kiflik illata. És Billy Joel zenéje, ami teljes hangerőn szólt.

Helen Sperry öt óra előtt két perccel lépett be a *Papagáj kávézó* ajtaján. Nem volt nehéz időben érkeznie, hiszen gyakorlatilag a szomszéd utcában lakott. Megállt, hogy beszívja a csodás illatot, aztán elmosolyodott, amikor meghallotta az „Uptown Girl” kezdő taktusait.

– Lefogadom, hogy Billynek már annyi pénze van, hogy a világ összes gyöngyét fel tudja vásárolni! – kiáltott oda a hátsó helyiségbe, miközben felkapcsolta a lámpákat. – Mit gondolsz, Delja?

Nem jött válasz a konyhából, de ez nem zavarta. Delja America nem volt bőbeszédű. Inkább a finom ételeivel és süteményeivel fejezte ki magát.

Helen a dalt dudorászva belépett a konyhába.

– Jó reggelt. Minden rendben van?

Delja negyven éve dolgozott a kávézóban, amióta befejezte a középiskolát. Csak százötven centiméter magas volt, de a testalkata és az izomzata egy baseballjátékosra emlékeztetett. Úgy fel tudott dobni egy huszonöt kilós liszteszsákot a pultra, mintha egy zacskó szőlő lenne. És csodákat művelt a tojással meg a liszttel. Már megözvegyült, és a fia Tulpen Crossing jelenlegi polgármestere volt, a lánya pedig Utah-ban élt.

Delja Helenre nézett, és elmosolyodott. Helen átvágott a konyhán, hogy megkapja a reggeli ölelését, ami mindig majdnem kipréselte belőle a szuszt. Ő is igyekezett erősen magához szorítani Delját, és viszonzni az ölelést, de sejtette, hogy a nőt nem nyűgözi le a karja ereje.

Delja végül elengedte, és eltartotta magától.

– Jól vagy?

Delja minden reggel megkérdezi ezt tőle, amióta Helen nyolc éve átvette a kávézót a nagynénjétől.

– Igen. Beszéltél Lidiyával? Nála lesz-e ezen a nyáron is?

Delja minden évben meglátogatta a lányát, és három hetet nála töltött. Ez idő alatt az egész város gyászolt, mivel kimerült a fahéjas kiflik tárháza. Az emberek ingerültek lettek, és számolták a napokat Delja visszatéréséig.

– Szeptember.

– Oké. Elküldöd nekem a dátumokat e-mailben?

Delja kurtán biccentett, és folytatta a munkát: finom cukormázzal vont a kifliket.

Sok mindenről beszélgethettek volna. Például a magánéletükről, vagy arról, hogy milyen alapanyagokat kell beszerezniük, vagy a Mariners esélyeiről az idei baseballszezonban. De nem beszélgettek. Delja az egyszavas válaszokat kedvelte, és inkább e-mailben szeretett kommunikálni. Ha valamit meg kellett rendelni, már írt is a szállítónak.

Helen sosem ellenőrizte a munkáját. Delja hajnali kettőkor kezdte a napját. Ötkor a sütemények már a sütőben sorakoztak, minden hozzávaló ki volt készítve az omlettekhez, és Delja még a narancsokat is kifacsarta. A *Papagáj kávézó*ban a konyha zökkenőmentesen működött – hála Deljának.

Helen bement az irodába, és a táskáját az íróasztal legalsó fiókjába tette. Aztán a mosdó fölött lévő tükörbe pillantott. Fekete haját franciakontyba fogta, a frufruja frissen volt vágva, és diszkrét sminket tett az arcára. Ahogy kell. A tükör nem mutatta válltól lefelé, ezért nem kellett szembesülnie azzal, hogy a mostani diétája is kudarcot vallott, akárcsak az előző tizenhét. De ez nem az ő hibája. Ki várhatná el tőle, hogy paleodiétát kövessen, amikor egy légtérben él Delja menyeyi fahéjas kiflijeivel?

Visszament a kávézó elejébe, és nekilátott a reggeli előkészületeknek. Megterített, megtöltötte a cukortartókat. Ezek az egyszerű, mindennapi tevékenységek segítenek összeszedni magát. És talán... talán egy kicsit megnyugtató, hogy a gyomrában ne hiphopot járjanak a pillangók, hanem egy méltóságteljesebb keringőbe kezdjenek.

A *Papagáj kávézó* – amely nem a madárról, hanem a papagájtulipánról kapta a nevét – majdnem annyi idős volt, mint a város. Helen nagynénje a szüleitől örökölte, amikor férjhez ment, és a férje is beszállt a csapatba. Helen úgy látta, hogy nagyon boldogok voltak együtt. A kávézó reggel hattól délután kettőig volt nyitva, a hét minden napján. A gyermektelen házaspár minden augusztusban bezárta a boltot, és a világot járta. Aztán Helen szülei meghaltak egy autóbalesetben, és az egyetlen gyermekük árva lett. Nem volt több rokon, ezért Helennek Tulpen Crossingba kellett jönnie.

A nagynénje és a nagybátyja megtett mindent, ami elvárható volt. Nemcsak Helen világa borult fel teljesen, hanem az övék is. Igyekeztek éreztetni vele, hogy szívesen látják, de Helen tudta, hogy sosem akartak gyereket. Ez volt a döntésük, aztán mégis a nyakukba szakadt egy kislány.

Helen mindent elkövetett, hogy ne legyen a terhükre, és kitanulja a szakmát. Tizenhárom éves korában már felszolgált a kávézóban. A törzsvendégek imádták, és senki sem tudta, hogy a szülei halála utáni első három évben minden este sírva aludt el.

A szülei szegények, de boldogok voltak, és mindketten zenészek. Ez azt jelentette, hogy sosem volt elég pénz... semmire. Csak két dolog maradt rá utánuk: a zongora, amin játszottak, meg a jegygyűrűjük. A zongorát a kis háza nappalijában tartotta, a gyűrűkből pedig egy medált készíttetett, amit minden nap hordott. Nem sok zenei tehetséget örökölt, de ő is szerette Billy Joelt, akárcsak a szülei. Az énekes volt a kapcsolata a múlttal.

Fél hatkor Helen már lefőzte a kávé. A többi felszolgáló háromnegyed hatra érkezik, és pontban hat órakor besétál az első vendég. Fél nyolcra minden hely foglalt lesz a boksokban és a pultnál. Délelőtt tíz körül van egy kis nyugalom, de aztán jönnek az ebédelők. Addigra Delja már távozik, és a bellinghami vendéglátóipari és szakácsképző iskola diákjai keményen dolgoznak a konyhában, a déli rohamra készülve.

Ez egy bevált rendszer volt. A diákok egy igazi étteremben gyakorolhattak, a vendégek pedig a hagyományos kedvencek mellett új és különleges ételeket is kipróbálhattak. Ráadásul így mindig elég munkaerő állt a rendelkezésére. Sok diák hétvégi műszakot is vállalt, és a közelben élők gyakran évekig nála maradtak, hogy megfelelő gyakorlatot szerezzenek, amit beírhatnak a szakmai önéletrajzukba, amikor a *Papagáj kávézó*ból egy jóval elegánsabb étterembe mennek dolgozni.

Helen az órára nézett, aztán egy bögréért nyúlt. Még mindig a kávé töltötte magának, amikor meghallotta az ajtónyitást. A gyomrában tánkra perdültek a pillangók, és egy pillanatig még a keze is megremegett. Ez nevetséges! Ekkor a hangszórókból felcsendült a törött üveg hangja, és elkezdődött Billy Joel híres dala, a „You May Be Right.”

– Lehet, hogy őrült vagyok – suttogta a dalszöveg egy sorát maga elé Helen, aztán megfordult, és mosolyogva fogadta a pulthoz közeledő Jeff Murphyt. – Jó reggelt!

– Szia, Helen! – Jeff elhúzta a száját. – Muszáj ilyen hangosan szólania ennek?

– Billy a rock and roll pasim. Egy ilyen szerelem nagy hangerőt kíván.

– Aha.

Jeff papírba csomagolt virágokat tett a pultra, majd elővette a mobilját. Gyorsan megtalálta a Sonos alkalmazást, és lehalkította a háttérzenét.

– Billy Joel egy nap ezért bosszút fog állni rajtad – jelentette ki Helen.

A férfi elvigyorodott.

– Állok elébe.

Minden nap hasonló párbeszéd zajlott le köztük. Helen nevetséges izgalommal várta ezeket a találkozásokat. Lehet, hogy Billy a rock and roll pasija, de Jeff... Jeff az élete értelme.

Ostobaság, de akkor is így van. Ez az igazság. Örülten, vadul szerelmes volt Jeff Murphybe.

Iszonyúan jóképűnek találta. A mindig zilált haja miatt egy kicsit hasonlított Jason Batemanre, a színészre, csak barna volt a szeme. Lenyűgözte a magas, izmos teste, a humora, a kedvessége, és az, hogy tud gitározni. Egyszóval Jeff ellenállhatatlan volt.

Ráadásul egyedülálló, úgyhogy mi lehet a probléma? Miért nem vallja be neki az érzéseit? Vagy miért nem hívja el vacsorázni? Vagy miért nem vetkőzik le előtte, és mosolyog rá csábosan? Jeff nem ostoba. Azonnal felfogná, miről van szó.

Csak három dolog tartotta vissza. Az egyik, hogy Jeff idősebb volt nála. Tizenhat évvel, egészen pontosan. Helent ez nem zavarta, de attól tartott, hogy Jeffet igen. A másik az a plusz tizenhárom kiló, amitől még mindig nem sikerült megszabadulnia. Helen egyelőre a „majd akkor” elméletet követte, ami távoli rokona a „ha akkor” elméletnek. *Majd* ha lefogyott, *akkor* felbátorodik, és ráveti magát Jeffre.

Lehet, hogy azért nem vág bele egy újabb fogyókúrába, mert nem bízik a sikerében?

És a harmadik ok, ami a legfontosabb, ezért inkább az első helyre kéne tenni: Jeff a legjobb barátnője apja.

Igen, Jeff Kelly apja volt, ami tovább bonyolította a helyzetet. Mert ha bevallaná az igazat a barátnőjének, nem győzné hallani tőle, hogy „Micsoda?” vagy „Ez most komoly?”. És ezeket a kérdéseket Kelly inkább kiabálná, mint halkan mondaná.

Várjunk csak... Van egy negyedik oka is, hogy miért nem vetette még rá magát Jeffre. A férfi egyetlenegyszer sem közeledett feléje. Tehát jobb, ha továbbra is egy frissen sült fahéjas kiflibe fojtja a viszonzatlan szerelmét meg a testi vágyait.

– Nézd, mit hoztam ma neked – szólalt meg Jeff, és kicsomagolta a csokrot. – Havran tulipán.

Helen közelebb lépett, és szemügyre vette a gyönyörű virágokat. A sötétlila szirmok hosszúkas csúcsban végződtek, a szár pedig halványzöld és selymes volt.

– Gyönyörűek! Köszönöm szépen.

Már nem ajánlotta fel, hogy kifizeti őket. Néhányszor megpróbálta, de Jeff minden alkalommal határozottan megrázta a fejét.

– Tulipánokat termeszték, Helen. Szívességből hozom a virágokat.

Helen eleinte megpróbált valami többet képzelni ebbe, de hetek, sőt hónapok teltek el, és a kapcsolatukban nem történt semmi változás. Se egy halk megjegyzés, se egy sokatmondó tekintet vagy óvatos érintés – semmi nem árulkodott arról, hogy Jeff többnek tartja egy barátnál. Helen beletörődött, hogy a virágok valóban csak kedves gesztust jelentenek, hiszen a férfi tulipántermesztő, és nem boltban veszi neki a virágokat.

Helen hozott egy metszőollót meg egy tálcát, amelyen kis vázák sorakoztak. A virágokat együtt tették be a vázákba, amelyekből minden asztalra került egy. Amikor Helen visszament a pulthoz, Jeff átnyújtott neki egy kisebb csokrot, szintén papírba csomagolva. A mérete alapján csak egy szál virág lehetett benne.

– Ez a tiéd. Ne áruld el Kellynek.

A férfi sötétbarna szeme vidáman csillogott. Helen egy örökkévalóságig tudta volna nézni a

szemét. Elmerült volna benne, miközben Jeff lassan feléje nyújtja a karját, megérinti, és leveszi róla a...

– Helen?

– Tessék? Ja, köszönöm. Bár nem hiszem, hogy helyes megköszönni valamit, amit a lányod privát üvegházából loptál.

– Nem fogja észrevenni, hogy egy virág hiányzik.

– De minden héten elveszel egyet. Egyszer rá fog jönni.

Jeff rákacsintott.

– Még nem jött rá.

Ez igaz. Kelly biztosan megemléltette volna a lopást, ha észreveszi.

Apa és lánya együtt dolgozott a virágkertészetükben. Milliószámba termesztették a virágokat a virágüzletek számára, de Kellynek volt még egy kis külön üvegháza, ahol különleges virágokat termesztett. És ezekből Jeff néha ellopott egyet, és elhozta Helennek.

A mai ajándék egy piros-sárga tulipán volt, amit a túszerűen végződő hosszú, vékony szirmok tettek különlegessé. Légies volt, egzotikus, és hihetetlenül szép.

– *Tulipa acuminata* – közölte Jeff.

Helen nem hallotta eddig soha ezt a megnevezést, de a két szó hallatán valósággal felsóhajtott lelkében az elfojtott nőiesség.

– Fantasztikus! – suttozta. – Beviszem az irodámba, és nem szólok róla a legjobb barátnőmnek. Rossz ember vagyok, és ez a te hibád.

– Megteszem, ami tőlem telik.

Jeff helyet foglalt a pulnál. A szokásos székén, amire Helen úgy gondolt, hogy „Jeff széke.” És ha volt egy kis szabad ideje két vendég között, akkor ő is oda ült le. Szomorú, de igaz.

– Kéred az étlapot? – kérdezte.

Jeff felvonta a szemöldökét.

– Most viccelni próbálsz?

Jeff világegyetében ebbe a kávézóba járt, és mindent ismert, amit kínáltak.

– Csak próbálkozom.

– Omlettet kérek.

– Baconnel, avokádóval, sajttal.

Ez nem kérdés volt, hanem kijelentés.

– Tudod, mit szeretek.

Bárcsak úgy lenne! Bárcsak tudná, milyen szavakkal vagy tettekkel vehetné rá Jeffet arra, hogy a barátságánál többet érezzen iránta! Persze az is lehet, hogy teljesen érdektelennek tartja. Valószínűleg így van, különben már közeledett volna hozzá. Legjobb lenne túllépni ezen az egészen, és folytatni az életét. De nem akart túllépni Jeffen. Inkább szeretett volna minél közelebb kerülni hozzá. Vagy rávenni, hogy ő kezdjen...

– Csinálnom kell még kávé – motyogta Helen.

És a hormonjaival is csinálnia kell valamit. Talán még több Billy Joelt kéne hallgatnia.

3. fejezet

Leo Meierotto, a negyvenes telephelyvezető bedugta a fejét Griffith irodájába.

– Látogatód érkezett, főnök. – Leo máskor komoly arcán most alig leplezett vigyor látszott. – Kelly Murphy van itt.

Leo helybéli volt, és egy ilyen kisvárosban, mint Tulpen Crossing, mindenki ismert mindenkit.

– Köszönöm.

– Gondolod, hogy kisházat akar venni?

Griffith tudta, hogy a lány a szülei házában él, mely már öt generáció óta a család birtokában volt.

– Kétlem.

Talán azért jött, hogy távoltagezési végzést adjon át neki. De azt nem egy hivatalos személynek kell kézbesítenie? Griffith nem ismerte ezt az eljárást. Mindig igyekezett elkerülni az összetűzést a törvénnyel.

Végül úgy döntött, hogy akármi is lesz, áll elébe.

Átsétált a nagyobbik raktárépület bemutatótermébe, ahol Kelly épp az egyik nyitott oldalú mintaházat tanulmányozta.

Griffith szemügyre vette a jövevényt, mielőtt az észrevette volna őt. Kelly közel százhetven centi magas lehetett, keskeny csípővel, egyenes tartással. Öltözékén kétségkívül látszott, hogy gazdálkodó családba született, és ő maga is ezzel foglalkozik. Farmert, munkásbakancsot és hosszú ujjú pólót viselt. Igaz ugyan, hogy június eleje volt már, de ez a Csendes-óceánhoz közeli északnyugati régióban gyakori esőzést jelentett. Aznapra is szürkesség és maximum tizenhét fok volt várható.

Kelly egyszerű lófarokba fogta vállig érő hullámos haját. Nem volt rajta smink, sem körömlakk. Az egyszerűség híve volt. Többek között ezt is kedvelte benne Griffith. A lány nem alakoskodott, mellette nem kellett attól tartani, hogy a külvilág felé mutatott maszk mögött egy teljesen más egyéniség rejtőzik. Legalábbis Griffith ebben reménykedett.

– Szia, Kelly!

A lány feléje fordult, és valami felvillant a tekintetében egy pillanatra. Aggodalom? Idegesség? Eltökélttség? Vajon azért jött, hogy megmondja neki, vegyen vissza a nyomulásból? Nem hibáztatná érte. Túlzott lelkesedéssel adta elő neki a tervét, pedig megfontoltsággal és visszafogottsággal jobb eredményt érhetett volna el.

Nem akarta azonban küzdelem nélkül föladni, és ehhez most figyelemelterelő témára volt szüksége. Kész szerencse, hogy ott álltak egy bemutatóház mellett.

– Most látogattál meg először a munkahelyemen. Miért nem jöttél korábban?

– Nem is tudom. Végül is már egy éve hazatelepültél. Jöhettem volna előbb is. – Kelly a kisházak felé mutatott. – Ezeket te építed?

– Igen. Láttál már ilyet?

– Csak a tévében.

Griffith elmosolyodott.

– Akkor adok egy kis tájékoztatást. – A nyitott oldalú bemutatóház melletti félkész modell felé intett. – A kisházak legfőbb jellemzője, hogy nem lehetnek nagyobbak negyvenöt négyzetméternél. Különböző helyzetben lévő embereknek különböző problémákra jelentenek megoldást. Például Afrika szubszaharai részén megbízható, relatíve olcsó lakóhelyet biztosítanak, amit a közösség igényeihez lehet igazítani. – A férfi a tetőre mutatott. – Abban a térségben napelemekkel megoldható az áramellátás. Városi környezetben kiválthatják a drágán bérelhető lakásokat, vagy akár hajléktalanszállásként is funkcionálhatnak. Más vásárlóknál helyet biztosíthat egy rokonnak vagy vendégnek, sőt van, aki mobil változatot rendel, és a házával együtt utazik. Akár a semmi közepére is magaddal viheted az otthonodat.

Kelly eddig figyelmesen hallgatta, de most megszólalt:

– Én szívesebben maradok a civilizáció közelében.

– Ebben teljesen egyetértünk. A kényelem jó dolog – felelte Griffith vigyorogva. – Sokan gondolják úgy, hogy szeretnének kisházban élni, de amikor eljönnek, meglepődnek a házak méretén.

– Inkább a méreten aluliságán – jegyezte meg a lány. – Nem tudom elképzelni, milyen lehet ilyen kis helyen élni.

– Vannak még kisebb modellek is. Kreatív gondolkodást és sok kompromisszumot igényel ez az életmód.

– És kevés holmit.

Kellybenézett egy megrendelésre készült kisházba, amely arra várt, hogy elvigye a megrendelője.

– El sem hiszem, hogy befért ide egy mosó-szárító gép – hüledezett, amikor kilépett az ajtón.

– Jó, hogy ilyen bemutatómodellt tudsz biztosítani a vásárlóidnak. Nem kell a képzeletükre hagyatkozniuk, a saját szemükkel megnézhetik a házakat.

Griffith bólintott, és körülnézett. A falon a befejezett projektek fényképei lógtak, a keresztmetszetet mutató tervekkel együtt. Itt tartotta még a tetőkhöz, az oldalfalakhoz, és a burkolatokhoz való anyagok mintáit is. Mindent, ami egy házhoz kell.

– Szeretném még ennél is jobban csinálni, de a lakberendezés terén elég elveszett vagyok. – Mindent meg tudott tervezni akár huszonöt négyzetméteren is, de amikor a falak színéről vagy a díspárnákról volt szó, ő is pontosan olyan tanácsalannak érezte magát, mint egy átlagos férfi a lakberendezési osztályon.

– Szívesen segítenék, de sajnos nekem sem erősségem ez a terület – mosolygott rá a lány. – De ha az év Pantone színe érdekel, azt meg tudom mondani.

– A micsoda?

– Az év színe. A topdizájnerek minden évben választanak egy színt, ami várhatóan népszerű lesz a divat és a lakberendezés világában.

– És te miért tudod, hogy mi az év színe?

– Azért, mert tulipánok termesztéséből élek. Ha nem a megfelelő színt választom, senki nem fogja megrendelni őket az esküvőjére vagy az ebédlőasztalára.

– Tényleg, erre nem gondoltam – mentegetőzött a férfi. – De nem kell előre megrendelned a hagymákat? Mi van, ha nem jó színt rendelsz?

– Akkor tönkremegyek, és elvesztem a farmot – vágta rá Kelly élesen, de aztán higgadtabb hangon elmagyarázta: – Az emberek mindig vesznek sárga tulipánt is divattól függetlenül, de komoly bevételtől esnék el, ha nem tudnék az aktuális divatsémába illő színeket is szállítani. Azt akarom, hogy nálam mindig megtalálják a vevők, amit keresnek.

Griffith eddig is tudta, hogy a lány komolyan veszi az üzletet, de nem gondolta róla, hogy ennyire erős benne a versenyszellem. Ami persze csak jó az ő szempontjából.

– A szabadtéri virágoknál is figyelsz arra, hogy a megfelelő színeket termeszd? Vagy ez csak az üvegháziaknál fontos?

Kelly csodálkozva nézett rá, mintha meglepte volna a kérdés.

– A kettő egészen más – válaszolta végül. – A tulipánfesztiválra a népszerű színeket és fajtákat részesítjük előnyben. Az üvegháziakat pedig esküvőkhöz és egyéb különleges alkalmakhoz szánom. Könnyebb ellenőrizni a folyamatot, ha nem kell még az anyatermészettel is viaskodni.

– Hallottam, hogy gonosz tud lenni.

Kelly felnevetett.

– Főleg, ha jön egy tavaszi jégeső. Tíz perc alatt az egész termés el tud pusztulni.

Griffith a fejét ingatta.

– Az nem jó.

Egymásra mosolyogtak. Griffith úgy érezte, a lány végre megfeledezett jövedele eredeti céljáról, és ő pontosan ezt akarta elérni.

Már középiskolás kora óta jól tudta, kicsoda Kelly. A lány pár évvel fiatalabb volt nála, de sokszor